

De spiegels

van het
**Krasnapolsky
Hotel**

Verhaal: Sjoerd en Margje Kuyper
Tekeningen: Eva van Aalst

EEN LUXE GOUDEN BOEKJE

'We zijn er,' zegt mama.
Minako wordt wakker. De taxi staat stil op een
groot plein. Om het plein staan grote huizen
en in het midden staat een hoog wit beeld.

'Dit is ons hotel,' zegt papa.
Boven de deur van het hotel staan
vreemde tekens. Die heten letters.
Die leer je in Japan niet op school.
'Daar staat *Krasnapolsky*,' zegt
mama. 'We zijn in Amsterdam.'

KRASNAPOLSKY HOTEL

Papa haalt de sleutel van de kamer.
Mama gaat zitten en Minako legt
haar hoofd op mama's schoot. Ze
wil nog even slapen, maar... er is
zoveel te zien! Al die mensen!

Mensen in uniform,
mensen in deftige kleren,
mensen in korte broeken.

Minako kan niemand verstaan,
niemand praat Japans.

'Gaan jullie maar naar de ontbijtzaal,' zegt papa, 'ik kom zo.' Hij loopt naar een lift en roept: 'Wij hebben een eigen lift, een geheime lift!' Iedereen kan het horen. Maar misschien is er niemand die hem kan verstaan. Dan is de lift toch nog geheim.

Minako ziet een groot, grappig ding.
Is het een vaas, een kunstwerk? Het
is in ieder geval een spiegel. Minako
ziet een heleboel Minako's. Al die
Minako's zien er moe uit, maar al die
Minako's hebben zin in een ontbijtje.

‘Dit,’ zegt mama, ‘is de Wintertuin.’
Wintertuin? denkt Minako. Het lijkt meer
op een lentetuin. Overal staan kleine
boompjes en er valt zacht licht naar binnen.

Het is zo lekker warm dat je denkt dat er
aan al die boompjes opeens bloesem kan
komen, plof, zomaar, ineens. Plof. De
vloer lijkt op een schaakbord. Wintertuin?
Lentetuin? Het is een sprookjestuin.

